

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 3684/2025

[Γενικός αριθμός έκθεσης κατάθεσης αγωγής (ΓΑΚ)

4326/21.02.2024 & Ειδικός αριθμός έκθεσης κατάθεσης αγωγής
(ΕΑΚ) 3681/21.02.2024]

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Μ' ΤΜΗΜΑ

(Τακτική Διαδικασία)

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές, Μαρία – Σύλβια
Αναγνωστοπούλου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Αλεξάνδρα Τράκα,
Πρωτοδίκη, Ευαγγελία Παρδάλη, Πρωτοδίκη - Εισηγήτρια και
Γραμματέα την Κωνσταντία Μπαζιάκου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, την 2^α
Δεκεμβρίου 2024, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ:

εκπροσωπήθηκε, δυνάμει του από ιδιωτικού
εγγράφου, επί του οποίου έχει θεωρηθεί το γνήσιο της
υπογραφής του, από τον πληρεξούσιο του, Μιχαήλ Κούβαρη,
δικηγόρο του Δ.Σ. Αθηνών [Α.Μ. 31778], ο οποίος προκατέθεσε
έγγραφες προτάσεις, κατ' άρθρο 237 παρ. 1 εδ. α' ΚΠολΔ, δεν
παραστάθηκε στο ακροατήριο και υπέβαλε το με αριθμό
γραμματίο προκαταβολής εισφορών και
ενσήμων του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών.

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: Ελληνικού Δημοσίου, νομίμως
εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Εθνικής Οικονομίας και
Οικονομικών που κατοικεοδρεύει στην Αθήνα [Α.Φ.Μ.

090165560] και ήδη, από 01.01.2017, από τον Διοικητή της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων [ΑΑΔΕ] που κατοικοεδρεύει στην Αθήνα [οδός Καραγιώργη Σερβίας αρ. 10 - Α.Φ.Μ. 997073525] και στην προκειμένη περίπτωση και από τον Προϊστάμενο της Ε' Δ.Ο.Υ. Θεσσαλονίκης, το οποίο εκπροσωπήθηκε από την δικαστική πληρεξούσια Α' του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους [ΝΣΚ],

..., η οποία προκατέθεσε έγγραφες προτάσεις, κατ' άρθρο 237 παρ. 1 εδ. α' ΚΠολΔ και δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο.

Ο ενάγων κατέθεσε την από 21.02.2024 αγωγή του αυθημερόν στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου και συντάχθηκε σχετικά η με γενικό και ειδικό αριθμό [ΓΑΚ / ΕΑΚ] 2024 και /2024, αντίστοιχα, έκθεση κατάθεσης δικογράφου. Μετά το πέρας των προθεσμιών που προβλέπουν τα άρθρα 237 και 238 ΚΠολΔ (όπως το άρθρο 237 που είχε τροποποιηθεί με το άρθρο 23 Ν. 3994/2011 και άρθρο 8 παρ. 1 Ν. 4055/2012 και το άρθρο 238 που είχε τεθεί με το άρθρο 24 Ν. 3994/2011, αντικαταστάθηκαν από το άρθρο 1 άρθρο δεύτερο παρ. 2 Ν. 4335/2015 – ΦΕΚ Α' 87/23.07.2015. Έναρξη ισχύος 01.01.2016, δυνάμει του άρθρου 1 άρθρο ένατο παρ. 4 Ν. 4335/2015, εν συνεχεία δε από τα άρθρα 12 & 13, αντίστοιχα, αλλά και 120 Ν. 4842/2021 – ΦΕΚ Α' 190/2021, με έναρξη ισχύος την 01.01.2022, και τέλος το άρθρο 237 τροποποιήθηκε εκ νέου από το άρθρο 65 Ν. 5016/2023 – ΦΕΚ Α' 21/04.02.2023), προσδιορίστηκε για να συζητηθεί κατά τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, δυνάμει της από

04.11.2024 Πράξης Ορισμού Δικασίμου & Ορισμού Σύνθεσης του Προέδρου του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, και εγγράφηκε στο πινάκιο με πρωτοβουλία του αρμόδιου Γραμματέα του παρόντος Δικαστηρίου κατ' άρθρο 237 παρ. 4 εδ. ε' ΚΠολΔ (όπως το άρθρο αυτό που είχε τροποποιηθεί με το άρθρο 23 Ν. 3994/2011 και άρθρο 8 παρ. 1 Ν. 4055/2012, αντικαταστάθηκε εκ νέου στο σύνολό του από το άρθρο 1 άρθρο δεύτερο παρ. 2 Ν. 4335/2015 – ΦΕΚ Α' 87/23.07.2015 με έναρξη ισχύος την 01.01.2016, δυνάμει του άρθρου 1 άρθρο ένατο Ν. 4335/2015, εν συνεχεία δε από τα άρθρα 12 & 13, αντίστοιχα, αλλά και 120 Ν. 4842/2021 – ΦΕΚ Α' 190/2021, με έναρξη ισχύος την 01.01.2022 και τέλος από το άρθρο 65 Ν. 5016/2023 – ΦΕΚ Α' 21/04.02.2023).

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1711 εδ. β', 1846, 1847, 1848, 1849, 1850, 1851 και 1856 ΑΚ συνάγεται ότι ο κληρονόμος είτε καλείται από διαθήκη, είτε εξ αδιαθέτου, αποκτά αυτοδίκαια την κληρονομιά με μόνο τον θάνατο του κληρονομούμενου, χωρίς να απαιτείται οποιαδήποτε ενέργεια από μέρους του, ακόμα και χωρίς τη γνώση ή θέληση του. Το δικαίωμα, όμως, αυτό της αυτοδίκαιης κτήσης της κληρονομιάς είναι προσωρινό και μετακλητό, γιατί τελεί υπό την τιθέμενη από τον νόμο διαλυτική αίρεση της εμπρόθεσμης αποποίησης της κληρονομιάς (άρθρο 1847 ΑΚ), δηλαδή δικαιούται ο κληρονόμος να αποποιηθεί κατά βούληση την κληρονομιά που έχει επαχθεί σε αυτόν από διαθήκη ή εξ

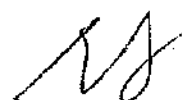
αδιαθέτου, οπότε η κτήση αναιρείται εξ αρχής και θεωρείται σαν να μην έγινε ποτέ. Η αποποίηση της κληρονομιάς είναι δήλωση του προσωρινού κληρονόμου ότι αποκρούει, δηλαδή δεν δέχεται την κληρονομιά που έχει επαχθεί σε αυτόν από διαθήκη ή εξ αδιαθέτου. Η αποποίηση συνιστά μονομερή δικαιοπραξία διαπλαστικού χαρακτήρα, μη απευθυντέα σε τρίτο, υποκείμενη σε συστατικό τύπο και είναι ανεπίδεκτη οποιασδήποτε αίρεσης ή προθεσμίας, χάριν της ασφάλειας των συναλλαγών (άρθρο 1851 εδ. β' ΑΚ). Η σχετική δήλωση αποποίησης γίνεται ενώπιον του γραμματέα του δικαστηρίου της κληρονομιάς, μέσα σε προθεσμία τεσσάρων μηνών (με τη διαφοροποίηση του άρθρου 1847 παρ. 2 ΑΚ) που αρχίζει από τότε που ο κληρονομούμενος έλαβε γνώση της επαγωγής και του λόγου αυτής (ΑΠ 725/2014 σε ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Κατά δε τα άρθρα 1847 παρ. 1 εδ. α' και 1850 εδ. β' ΑΚ, ο κληρονόμος μπορεί να αποποιηθεί την κληρονομιά μέσα σε προθεσμία τεσσάρων μηνών, η οποία αρχίζει από τότε που έμαθε την επαγωγή και τον λόγο της. Αν περάσει η προθεσμία, η κληρονομιά θεωρείται ότι έχει γίνει αποδεκτή. Γνώση της επαγωγής, ως γεγονός της έναρξης της τετράμηνης προθεσμίας, νοείται η γνώση από τον κληρονόμο του θανάτου του κληρονομούμενου, γνώση δε του λόγου επαγωγής συνιστά η εκ διαθήκης ή κατά την εξ αδιαθέτου διαδοχή κλήση του κληρονόμου στην κληρονομιά. Εξάλλου, όταν πρόκειται για εξ αδιαθέτου διαδοχή, οπότε η συγγενική σχέση μεταξύ κληρονόμου και κληρονομούμενου είναι από την αρχή δεδομένη και γνωστός στον κληρονόμο ο χρόνος του θανάτου του κληρονομούμενου, η τετράμηνη προς

Α

Κ

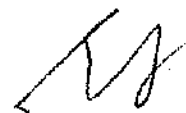
αποποίηση προθεσμία αρχίζει κατά κανόνα (εκτός συνδρομής μεταγενέστερων της επαγωγής γεγονότων, όπως έκπτωση του προηγούμενου, αποποίηση κλπ.) από τότε που ο κληρονόμος έλαβε γνώση του θανάτου του κληρονομούμενου συγγενούς του. Όταν ο κληρονόμος αποποιηθεί νομίμως και εμπροθέσμως την επαχθείσα σε αυτόν κληρονομιά, θεωρείται η προς τον αποποιηθέντα επαγωγή ότι δεν έγινε και η κληρονομιά επάγεται σ' εκείνον, ο οποίος θα εκαλείτο, αν ο αποποιηθείς δε ζούσε κατά τον χρόνο του θανάτου του κληρονομούμενου. Στην περίπτωση αυτή η προθεσμία της αποποίησης της κληρονομιάς στη μερίδα εκείνου που αποποιήθηκε δεν αρχίζει από τη γνώση του θανάτου του κληρονομούμενου, αλλά από τη γνώση της αποποίησης, διότι στην περίπτωση αυτή η επαγωγή της κληρονομιάς συνδέεται με γεγονότα μεταγενέστερα του θανάτου του κληρονομούμενου (αποποίηση). Και ναι μεν και πάλι κατά πλάσμα του νόμου ο χρόνος επαγωγής ανατρέχει στο χρόνο του θανάτου του κληρονομούμενου, σαν να μην υπήρχε εκείνος που αποποιήθηκε, όμως, όπου ο νόμος απαιτεί για κάποια νομική ενέργεια γνώση της επαγωγής εννοεί και τα μεταγενέστερα αυτά γεγονότα, προ της γνώσεως των οποίων η προς αποποίηση προθεσμία δεν αρχίζει (ΑΠ 1534/2011, ΑΠ 426/2002, ΕφΘεσ 1920/2013 σε ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Εξάλλου, εάν έχει χωρήσει πλασματική αποδοχή της κληρονομιάς λόγω της προαναφερθείσας πλάνης, η έναρξη της προθεσμίας αποποίησης προϋποθέτει την τελεσίδικη ακύρωση της πλασματικής αποδοχής, ώστε η εν συνεχεία αποποίηση να επιφέρει τα έννομα αποτελέσματά της. Αποποίηση που γίνεται

ενώ έχει επέλθει πλασματική αποδοχή λόγω πλάνης, δεν επιφέρει τις έννομες συνέπειές της αφού από μόνη της δεν ανατρέπει τις συνέπειες της πλασματικής αποδοχής, η ακύρωση της οποίας μόνο με αγωγή ή αντίστοιχη ένσταση του άρθρου 1857 παρ. 2 ΑΚ μπορεί να γίνει. Σημειώνεται, πάντως, ότι η προθεσμία της αποποίησης αναστέλλεται, κατά τη ρητή διατύπωση του άρθρου 1847 παρ. 3 ΑΚ εκ των αυτών λόγων που αναστέλλεται και η παραγραφή (βλ. Κ. Παπαδόπουλου, Αγωγές Κληρονομικού Δικαίου Α', παρ.91.4, σελ. 179), με συνέπεια την ανάλογη εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 255 και 258 παρ. 2 ΑΚ (ΑΠ 1087/2011 σε ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Έτσι, εάν ο κληρονόμος εμποδίστηκε να ασκήσει το δικαίωμα της αποποίησης από δικαιοστάσιο ή από άλλο λόγο ανώτερης βίας, μέσα στην ως άνω τετράμηνη προθεσμία, υπάρχει θέμα αναστολής της λόγω του ότι πρόκειται για προθεσμία μικρότερη των έξι μηνών [η προθεσμία αυτή δε λήγει πριν από την παρέλευση τεσσάρων μηνών από την παύση της αναστολής, κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 257 εδ. β' ΑΚ (βλ. Ν. Ψούνη, Κληρονομικό Δίκαιο Ι, 2004, παρ. 6.11.2, σελ. 158, Ν. Παπαντωνίου. Κληρονομικό Δίκαιο, Εκδ. 5η, παρ. 19. IV, σελ. 91)]. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 1857 εδ. β' περ. α', γ' και δ' ΑΚ, η αποδοχή της κληρονομιάς που οφείλεται σε πλάνη κρίνεται σύμφωνα με τις διατάξεις για τις δικαιопπραξίες. Η πλάνη σχετικά με το ενεργητικό ή το παθητικό της κληρονομιάς δεν θεωρείται ουσιώδης. Οι διατάξεις του άρθρου αυτού εφαρμόζονται και σε αποδοχή που συνάγεται από την παραμέληση της προθεσμίας για αποποίηση. Κατά δε τα άρθρα

140 και 141 ΑΚ, αν κάποιος καταρτίζει δικαιοπραξία και η δήλωση του δε συμφωνεί, από ουσιώδη πλάνη, με τη βούληση του, έχει δικαίωμα να ζητήσει την ακύρωση της δικαιοπραξίας. Η πλάνη είναι ουσιώδης, όταν αναφέρεται σε σημείο τόσο σπουδαίο για την όλη δικαιοπραξία, ώστε, αν το πρόσωπο γνώριζε την πραγματική κατάσταση, δε θα επιχειρούσε τη δικαιοπραξία. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι η αποδοχή της κληρονομιάς που συνάγεται από την παραμέληση της προθεσμίας αποποίησης, μπορεί να προσβληθεί από τον κληρονόμο ή από τον κληρονόμο του κληρονόμου, κατ' άρθρο 1854 ΑΚ, λόγω πλάνης, όταν η με τον τρόπο αυτό συναγόμενη κατά πλάσμα του νόμου αποδοχή δεν συμφωνεί με τη βούληση του, όταν αυτή αναφέρεται σε σημείο τόσο σπουδαίο για την αποδοχή της κληρονομιάς, ώστε ο κληρονόμος, αν γνώριζε την αληθινή κατάσταση ως προς το σημείο αυτό, δεν θα άφηνε να παρέλθει άπρακτη η προθεσμία αποποίησης. Η εσφαλμένη δε γνώση ή άγνοια που δημιουργεί τη μεταξύ βούλησης και δήλωσης διάσταση, η οποία, όταν είναι ουσιώδης, θεμελιώνει δικαίωμα προσβολής της δήλωσης λόγω πλάνης, μπορεί να οφείλεται και σε άγνοια ή εσφαλμένη γνώση των προαναφερόμενων νομικών διατάξεων για την αποδοχή της κληρονομιάς (ΟΛΑΠ 3/1989, ΑΠ 189/2017, ΑΠ 1570/2010 σε ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Υπάρχει δε πλάνη περί το δίκαιο της αποδοχής της κληρονομιάς και όταν ο κληρονόμος τελεί σε άγνοια που ανάγεται: α) στο σύστημα της κτήσης της κληρονομιάς κατά τον ΑΚ, που επέρχεται αμέσως μετά τον θάνατο του κληρονομούμενου, οπότε η προθεσμία του άρθρου

1847 ΑΚ δεν αρχίζει, γιατί η άγνοια αποκλείει την γνώση της επαγωγής της κληρονομιάς και β) σε άγνοια μόνο της υπάρξεως της προθεσμίας του άρθρου 1847 ΑΚ προς αποποίηση ή της κατά το άρθρο 1850 ΑΚ νομικής σημασίας της παρόδου της προθεσμίας αυτής άπρακτης. Έτσι ο κληρονόμος, κατά την άνω διάταξη 1847 παρ. 1 εδ. α' ΑΚ, μπορεί να αποποιηθεί την κληρονομιά μέσα σε προθεσμία τεσσάρων μηνών που αρχίζει από τότε που έμαθε την επαγωγή και τον λόγο της (ΑΠ 1087/2011, ΑΠ 1211/2008 σε ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Εξάλλου, απαιτούμενης θετικής γνώσης της επαγωγής και του λόγου της και μη αρκούσης της υπαίτιας άγνοιας αυτής, η κίνηση της πιο πάνω προθεσμίας δεν άρχεται σε περίπτωση πλάνης του κληρονόμου ως προς την επαγωγή και τον λόγο της, ως γεγονότων που αφετηριάζουν την εν λόγω προθεσμία. Ειδικότερα, η από τον κληρονόμο μη γνώση της προς αυτόν επαγωγής και του λόγου της εξαιτίας άγνοιας ή εσφαλμένης γνώσης των νομικών ρυθμίσεων περί αποδοχής κληρονομιάς, αποτρέπει την έναρξη της κρίσιμης προθεσμίας (ΑΠ 173/2014, ΑΠ 1087/2011, ΜονΕφΘεσ 2120/2015, ΠΠρΑθ 3387/2010 σε ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Σύμφωνα δε με το άρθρο 1857 παρ. 2 ΑΚ, η αγωγή για την ακύρωση της αποδοχής της κληρονομιάς λόγω πλάνης, απάτης ή απειλής παραγράφεται μετά ένα εξάμηνο. Με βάση τη διάταξη του ανωτέρω άρθρου, κατ' απόκλιση από τις γενικές διατάξεις, κατά τις οποίες το δικαίωμα ακύρωσης ακυρώσιμης δικαιοπραξίας αποσβέννυται μετά την πάροδο διετίας από της δικαιοπραξίας ή από την παρέλευση της πλάνης, απάτης ή απειλής, και, σε κάθε περίπτωση, μετά την

36824

πάροδο εικοσαετίας από της δικαιοπραξίας (ΑΚ 157), το δικαίωμα ακύρωσης της αποδοχής της κληρονομιάς, καίτοι κατά τη φύση του διαπλαστικό, υποβάλλεται σε εξάμηνη παραγραφή. Ο χρόνος της παραγραφής αρχίζει από την επομένη ημέρα της αποδοχής, επί δε πλασματικής αποδοχής από την παρέλευση της προθεσμίας αποποίησης. Αν όμως η πλάνη, η απάτη ή απειλή εξακολουθήσουν και μετά την αποδοχή, κατ' ανάλογη εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 157 εδ. β' και γ', το εξάμηνο αρχίζει από τότε που παρήλθε η κατάσταση αυτή και σε κάθε περίπτωση όταν περάσουν είκοσι χρόνια από την αποδοχή (ΑΠ 858/1990 σε ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ», ΕφΘεσ 1920/2012 Αρμ. 2014.2062. ΕφΛαρ 418/2012 Δικογραφία 2013.38, ΕφΛαρ 549/2011 σε ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ». Βλ. και Γεωργιάδη - Σταθόπουλο, Ερμηνεία ΑΚ, άρθρο 1857, αρ. 3, σελ. 559, Απ. Γεωργιάδη, ΚληρΔ, εκδ. 2010, παρ. 38, αρ. 36, σελ. 652). Η αγωγή προς ακύρωση της αποδοχής της κληρονομιάς και η αντίστοιχη ένσταση στρέφονται, σύμφωνα με τη διασταλτική ερμηνεία της διάταξης του άρθρου 155 ΑΚ, και κατά του αμέσως έλκοντος έννομο κληρονομικό συμφέρον από την έκπτωση αυτού που ακυρώσιμα, δηλαδή λόγω πλάνης, αποδέχτηκε την κληρονομία και που στη συνέχεια θα την αποποιηθεί, δηλαδή κατά εκείνου, στον οποίο θα επαχθεί η κληρονομιά μετά την αποδοχή της αγωγής και την αποποίηση του ενάγοντος στη δίκη για την ακύρωση, καθώς επίσης και κατά του δανειστή της κληρονομιάς. Ειδικότερα, όσον αφορά την παθητική νομιμοποίηση στην αγωγή ακύρωσης της πλασματικής αποδοχής κληρονομιάς, έχει υποστηριχτεί και η

36824

άποψη ότι πρέπει να εφαρμοστεί αναλογικά η διάταξη του άρθρου 155 εδ. β' ΑΚ, καθόσον, ως προς το ζήτημα της έλλειψης αντισυμβαλλομένου, η δικαιοπρακτική παράλειψη που υφίσταται στην περίπτωση της αποδοχής κληρονομιάς μοιάζει με τη μονομερή δικαιοπραξία. Σύμφωνα δε με την παραπάνω διάταξη, η αγωγή απευθύνεται κατά του αμέσως έλκοντος συμφέρον από την έκπτωση του αποδεχθέντος κληρονόμου, δηλαδή κατά εκείνου στον οποίο θα επαχθεί η κληρονομιά μετά την αποδοχή της αγωγής. Τα πρόσωπα, ωστόσο, που αντλούν έννομο συμφέρον από την ακύρωση της πλασματικής αποδοχής κληρονομιάς δεν ταυτίζονται άνευ ετέρου με τους κληρονόμους, στους οποίους θα επαχθεί η κληρονομιά μετά την ευδοκίμηση της σχετικής αγωγής ακύρωσης της πλασματικής αποδοχής κληρονομιάς, όπως δέχεται η εν λόγω άποψη. Πιο συγκεκριμένα, ακόμη και σε περιπτώσεις που το ενεργητικό της κληρονομιάς υπερβαίνει το παθητικό, έννομο συμφέρον, σε περίπτωση ακύρωσης της αποδοχής της κληρονομιάς, αποκτά τόσο ο επόμενος δικαιούχος, όσο και ο δανειστής της κληρονομιάς, αφού αυτός μπορεί να επιδιώξει την ικανοποίηση των αξιώσεών του, δεδομένου ότι αίρεται το κατ' άρθρο 1858 ΑΚ στάδιο της προσωρινότητας. Στη συνηθέστερη, αντίθετα, περίπτωση που το παθητικό της κληρονομιάς υπερβαίνει το ενεργητικό ή η κληρονομιά αποτελείται μόνο από παθητικό, έννομο συμφέρον δεν αποκτά ο επόμενος δικαιούχος, στον οποίο θα επαχθεί η κατάχρηη κληρονομιά, αλλά μόνο ο δανειστής της κληρονομιάς, ο οποίος μπορεί πλέον να στραφεί κατά της ατομικής περιουσίας του κληρονόμου. Σημειώνεται,

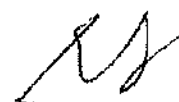

επιπλέον, ότι έννομο συμφέρον έχει σε κάθε περίπτωση, και ο αρχικός κληρονόμος – ενάγων που απαλλάσσεται από την υπερχρεωμένη κληρονομιά. Από τα παραπάνω συνάγεται ότι παθητικά νομιμοποιούμενος σε αγωγή ακύρωσης της πλασματικής αποδοχής κληρονομιάς είναι, κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 155 ΑΚ, ο δανειστής της κληρονομιάς, ο οποίος έχει πάντοτε όφελος από την οριστική κτήση μίας κληρονομιάς (ΑΠ 827/2017, ΑΠ 572/2016 σε επίσημη ιστοσελίδα Αρείου Πάγου, ΕφΑθ 287/2019 σε ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»).

Στην προκείμενη περίπτωση, ο ενάγων ιστορεί με την κρινόμενη αγωγή του, κατά τη δέουσα εκτίμηση του περιεχομένου της, ότι ο παππούς του από τη μητρική γραμμή, απεβίωσε στη στις 20.05.2001, χωρίς να αφήσει διαθήκη, καταλείποντας ως μοναδικούς πλησιέστερους συγγενείς του τη σύζυγό του και γιαγιά του ίδιου,

το γένος Σάππου και τα δύο τέκνα του, σύζυγο | ήτοι τη μητέρα του και Ότι η χήρα και τα τέκνα του αποβιώσαντος παππού του αποποιήθηκαν εμπρόθεσμα την κατά τα ανωτέρω επαχθείσα σε αυτούς κληρονομία με τις αναφερόμενες στην αγωγή συναφείς δηλώσεις τους ενώπιον του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης. Ότι κατά το χρόνο θανάτου του παππού του τόσο ο ίδιος όσο και αδελφός του ήταν ανήλικοι, οι δε γονείς τους από ουσιώδη πλάνη και συγκεκριμένα λόγω άγνοιας των διατάξεων είχαν την εσφαλμένη εντύπωση ότι δεν όφειλαν να προβούν σε

οποιαδήποτε νομική ενέργεια για την εκ μέρους των τέκνων τους αποποίηση της κληρονομίας του αποβιώσαντος παππού τους από τη μητρική γραμμή, η οποία τους επήχθη ως κληρονόμων της πρώτης τάξης της εξ αδιαθέτου κληρονομικής διαδοχής και κατά ρίζες, και συνακόλουθα δεν έλαβαν άδεια από το αρμόδιο δικαστήριο, προκειμένου να αποποιηθούν, εντός της νόμιμης προθεσμίας την κληρονομία για λογαριασμό του ίδιου [του αιτούντος] και τότε ανήλικου τέκνου τους. Ότι η ανωτέρω πλάνη συνεχίστηκε εύλογα στο πρόσωπό του μετά την ενηλίκωσή του στις 22.03.2010, καθόσον, θεωρώντας ότι η κληρονομία του αποβιώσαντος παππού του από τη μητρική γραμμή δεν έχει επαχθεί σε αυτόν, δεν προέβη και ο ίδιος σε οποιαδήποτε ενέργεια για την αποποίηση της προκείμενης κληρονομίας. Ότι στις 27.12.2021 πληροφορήθηκε το πρώτον ότι έχει επαχθεί σε αυτόν η κληρονομία του παππού του από τη μητρική γραμμή και συγκεκριμένα όταν του κοινοποιήθηκε η αναφερόμενη στην αγωγή Ατομική Ειδοποίηση Καταβολής – Υπερμερίας της Δ.Ο.Υ. Ε' Θεσσαλονίκης, οπότε και προέβη, τον μήνα Ιανουάριο του έτους 2022, ήτοι εντός τετραμήνου από τη γνώση του περί επαγωγής στο πρόσωπο του της ένδικης κληρονομίας, στην αναφερόμενη στην αγωγή δήλωση απολύτου αποποιήσεως κληρονομίας. Ότι εν συνεχεία, στις 12.05.2022 προέβη στην κατάθεση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου της από 09.05.2022 αγωγής του, με όμοιο περιεχόμενο με την κρινόμενη αγωγή, η οποία στρεφόταν κατά του αδελφού του, .., υ, της Ε' Δ.Ο.Υ. Θεσσαλονίκης και του Ελληνικού Δημοσίου, επί της

οποίας, μετά τη συζήτησή της κατά τη δικάσιμο της 18^{ης}.09.2023, εκδόθηκε η με αριθμό/2024 απόφαση που δημοσιεύθηκε στις 15.01.2024. Ότι με την απόφαση αυτή η εν λόγω από 09.05.2022 αγωγή του απορρίφθηκε ως απαράδεκτη ως προς τον πρώτο εναγόμενο αδελφό του [και δη λόγω μη αναφοράς στο οικείο δικόγραφο των απαιτούμενων για την παθητική του νομιμοποίηση στοιχείων] και ως μη ασκηθείσα ως προς το δεύτερο εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο εκπροσωπούμενο από την Ε' Δ.Ο.Υ. Θεσσαλονίκης [και δη λόγω του ότι η προκείμενη αγωγή επιδόθηκε προς την Ε' Δ.Ο.Υ. Θεσσαλονίκης και όχι σε κάποιον εκ των Υπουργό Οικονομικών και των Διοικητή της ΑΑΔΕ]. Με βάση αυτό το ιστορικό, ο ενάγων ζητεί α) να ακυρωθεί λόγω πλάνης η από αυτόν πλασματική αποδοχή της κληρονομίας τους ως άνω αποβιώσαντος πατρός του, β) άλλως, κατ' ορθή εκτίμηση, να αναγνωριστεί η εγκυρότητα της εκ μέρους του αποποίησης της παραπάνω κληρονομίας, δηλωθείσας ενώπιον του Γραμματέα του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης την 20^η.01.2022 με αριθμό έκθεσης δήλωσης 470, γ) άλλως και όλως επικουρικά να του παρασχεθεί νέα προθεσμία τεσσάρων μηνών από την τελεσιδικία της παρούσας απόφασης για να αποποιηθεί νομότυπα και, τέλος, δ) να καταδικασθεί το εναγόμενο στα δικαστικά του έξοδα. Με το ως άνω περιεχόμενο και αιτήματα, η υπό κρίση αγωγή, στο δικόγραφο της οποίας παραδεκτά σωρεύονται κατ' άρθρο 219 ΚΓολΔ, αγωγή ακύρωσης της πλασματικής αποδοχής κληρονομίας και θετική αναγνωριστική αγωγή περί της

νομιμότητας της αποποίησης της κληρονομίας, για το υποστατό της δε αντίγραφο αυτής επιδόθηκε στο εναγόμενο, εμπρόθεσμα, ήτοι εντός της προθεσμίας των τριάντα (30) ημερών από την κατάθεσή της που έλαβε χώρα την 21.02.2024, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 215 παρ. 2 ΚΠολΔ [όπως αυτό αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο δεύτερο παρ. 2 Ν. 4335/2015, με έναρξη ισχύος από 01.01.2016 κατ' άρθρο 1 άρθρο ένατο παρ. 4 του Ν. 4335/2015], και συγκεκριμένα στις 27.02.2024 και δυνάμει α) της με αριθμό 7/27.02.2024 έκθεσης επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της Περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, [επίδοση στον Υπουργό Οικονομικών] και β) της με αριθμό 2240Γ/27.02.2024 έκθεσης επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της Περιφέρειας του Εφετείου Αθηνών, με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών, [επίδοση στην ΑΑΔΕ], τις οποίες νόμιμα με επίκληση προσκομίζει ο ενάγων, παραδεκτά εισάγεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο είναι αρμόδιο καθ' ύλη και κατά τόπο (άρθρα 18, 30 παρ. 1, 233 επ. ΚΠολΔ), προκειμένου να εκδικαστεί κατά την παρούσα τακτική διαδικασία, ενώ νομότυπα προσκομίζονται από τους διαδίκους τα προβλεπόμενα στη διάταξη του άρθρου 237 παρ. 1 ΚΠολΔ [όπως σήμερα ισχύει], διαδικαστικά έγγραφα [και δη οι προαναφερόμενες εκθέσεις επίδοσης, καθώς και το αναφερόμενο στην αρχή της παρούσας ιδιωτικό έγγραφο που υπογράφει ο ενάγων και αφορά την παροχή πληρεξουσιότητας προς τον στην ίδια θέση αναφερόμενο πληρεξούσιο δικηγόρο

του], όπως και τα επικαλούμενα με τις νομότυπα και εμπρόθεσμα [άρθρο 11 του κ.δ. της 26.06/10.07.1944 «περί κώδικος των νόμων περί των δικών του Δημοσίου», το οποίο διατηρήθηκε σε ισχύ και μετά την εισαγωγή του ΚΠολΔ, όπως τούτο πλέον ισχύει μετά την αντικατάστασή του με τα άρθρα 12 Ν. 3514/2006 και 25 παρ. 3 Ν. 3610/2007] κατατεθειμένες έγγραφες προτάσεις των διαδίκων αποδεικτικά μέσα. Περαιτέρω, η κρινόμενη αγωγή είναι ορισμένη, αλλά και νόμιμη ως προς την κύρια βάση της, ερειδόμενη στις διατάξεις των άρθρων 140, 141, 155 [κατ' ανάλογη εφαρμογή], 180, 184, 263, 279, 280, 1710, 1711 εδ. γ', 1813 επ., 1846, 1847 επ., 1851, 1856, 1857 ΑΚ, καθώς και 68, 71, 176 επ. ΚΠολΔ. Ωστόσο, μη νόμιμα και ως εκ τούτου απορριπτέα είναι 1) το υπό στοιχείο «β») επικουρικό αίτημα περί αναγνώρισης της εγκυρότητας της εκ μέρους του ενάγοντος αποποίησης της ένδικης κληρονομίας, που δηλώθηκε ενώπιον του Γραμματέα του Ειρηνοδικείου Θεσσαλονίκης την 20^η.01.2022 με αριθμό έκθεσης δήλωσης 470, διότι, σύμφωνα με την ανωτέρω [υπό στοιχείο «1»] μείζονα σκέψη, ο ενάγων δεν προέβη σε αποποίηση της κληρονομίας, εντός της νόμιμης κατά το άρθρο 35 Ν. 4768/2021 ενιαύσιας προθεσμίας που εκκινεί από την ενηλικίωσή του, χωρίς να ενδιαφέρει για την έναρξη αυτής η άγνοια των πραγματικών περιστατικών του λόγου της επαγωγής που υιοθετείται στη διάταξη του άρθρου 1847 παρ. 1 ΑΚ, με αποτέλεσμα η ένδικη κληρονομία να έχει πλέον επαχθεί σε αυτόν, και άρα τούτος πλασματικά, μετά την πάροδο της ανωτέρω προθεσμίας, να έχει ήδη αποδεχθεί αυτήν και, επομένως, μόνο με ακύρωση δια

τελεσιδίκης απόφασης, της ήδη συντελεσθείσας πλασματικής αποδοχής, μπορεί έγκαιρα να προβεί σε αποποίηση αυτής και
ii) το υπό στοιχείο «γ)» επικουρικό αίτημα περί χορήγησης στον ενάγοντα νέας προθεσμίας τεσσάρων μηνών από την τελεσιδικία της παρούσας απόφασης για να αποποιηθεί νομότυπα, διότι με την τελεσιδικία της απόφασης που ακυρώνει την πλασματική αποδοχή της κληρονομιάς ανατρέπονται αναδρομικά και αυτοδίκαια οι έννομες συνέπειές της (της πλασματικής αποδοχής), κατά τα άρθρα 180, 184 ΑΚ, και εκκινεί αυτοδικαίως νέα τετράμηνη προθεσμία προς αποποίηση, μέσα στην οποία ο ενάγων μπορεί να προβεί σε νόμιμη αποποίηση της κληρονομιάς [ΕφΑθ 784/2024 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ]. Πρέπει, επομένως, η κρινόμενη αγωγή, η οποία δεν υπόκειται σε τέλος δικαστικού ενσήμου λόγω του διαπλαστικού χαρακτήρα της, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, με την επισήμανση ότι παρά το γεγονός ότι πρόκειται, εν προκειμένω, για αστική διαφορά, δεν απαιτείται, για το παραδεκτό της συζητήσεώς της, η προσκόμιση του εντύπου έγγραφης ενημέρωσης για τη δυνατότητα επίλυσης της διαφοράς με διαμεσολάβηση [άρθρο 3 παρ. 2 Ν. 4640/2019 – ΦΕΚ Α' 190/30.11.2019], τούτο δε διότι στη διαδικασία διαμεσολάβησης, κατά τις διατάξεις του παραπάνω αναφερόμενου νόμου, υπάγονται αστικές και εμπορικές διαφορές ιδιωτικού δικαίου, εφόσον τα μέρη έχουν εξουσία διάθεσης του αντικειμένου τους, στην προκειμένη δε περίπτωση τα μέρη στερούνται την εξουσία διάθεσης, καθόσον οι περί εξ

αδιαθέτου κληρονομικής διαδοχής διατάξεις είναι αναγκαστικού δικαίου και άρα ανεπίδεκτες αποκλίνουσας συμβατικής ρύθμισης, επιπλέον δε το δικαίωμα ακύρωσης της πλασματικής αποδοχής κληρονομίας, λόγω άπρακτης παρέλευσης της τετράμηνης προθεσμίας αποποίησης, είναι διαπλαστικού χαρακτήρα, για δε τη συγκεκριμένη διάπλαση ο νόμος απαιτεί την έκδοση δικαστικής απόφασης, δηλαδή η σχετική διάπλαση επέρχεται μόνο δια της δικαστικής οδού [βλ. Άννας Πλεύρη «Διαμεσολάβηση σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, 2021, σελ. 69 – 72]. Λόγω δε της κατά τα ανωτέρω έλλειψης εξουσίας διάθεσης στην κρινόμενη περίπτωση, και όχι μόνο διότι πρόκειται για διαφορά, στην οποία διάδικο μέρος είναι το Δημόσιο, δεν απαιτείται ούτε η διενέργεια Υποχρεωτικής Αρχικής Συνεδρίας (ΥΑΣ) Διαμεσολάβησης [άρθρο 6 Ν. 4640/2019 – ΦΕΚ Α' 190/30.11.2019]. Ο ενάγων, πάντως, προσκομίζει εκ περισσού το από 13.05.2024 έγγραφο ενημέρωσης του ενάγοντος για την δυνατότητα υπαγωγής της διαφοράς στη διαμεσολάβηση κατά το άρθρο 3 παρ. 2 του Ν. 4640/2019, υπογεγραμμένο τόσο από τον ίδιο όσο και από τον πληρεξούσιο δικηγόρου του.

II. Από τις διατάξεις των άρθρων 157 και 1857 παρ. 2 του ΑΚ προκύπτει ότι η αγωγή, για την ακύρωση της αποδοχής της κληρονομίας, που οφείλεται σε εξακολουθητική πλάνη παραγράφεται μετά εξάμηνο, το οποίο αρχίζει αφότου παρήλθε η κατάσταση αυτή, από την άρση δηλαδή της πλάνης, και διακόπτεται αυτή με την άσκηση της αγωγής, σύμφωνα με τον γενικό κανόνα του άρθρου 261 εδ. α' του ΑΚ. Η προθεσμία

36824

αποποίησης της κληρονομίας είναι αποσβεστική προθεσμία, το δικαίωμα ακύρωσης της αποδοχής είναι διαπλαστικό, και η, από το άρθρο 1857 παρ. 2 εδ. β ΑΚ, εξάμηνη προθεσμία, παρά το γράμμα της δεν συνιστά παραγραφή αλλά αποσβεστική προθεσμία [ΑΠ 361/2024 σε ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»], η οποία αποσβεστική προθεσμία λαμβάνεται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο κατά το άρθρο 280 ΑΚ, δυνάμενη να προταθεί και κατ' ένσταση από τον εναγόμενο. Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 263 ΑΚ «Κάθε παραγραφή, που διακόπηκε με την έγερση της αγωγής, θεωρείται ως να μη διακόπηκε, αν ο ενάγων παραιτηθεί από την αγωγή ή η αγωγή απορριφθεί τελεσίδικα για λόγους μη ουσιαστικούς. Αν ο δικαιούχος εγείρει και πάλι την αγωγή εντός έξι μηνών, η παραγραφή θεωρείται ότι έχει διακοπεί με την προηγούμενη αγωγή». Ως επανέγερση της αγωγής νοείται η άσκηση νέας αγωγής από τον ίδιο ενάγοντα κατά του ίδιου εναγομένου, που βασίζεται στην ίδια με την προηγούμενη νομική και ιστορική αιτία, εντός προθεσμίας έξι μηνών που αρχίζει από την τελεσίδικη απόρριψη της προηγούμενης αγωγής, χωρίς όμως και να θεωρείται ανεπίτρεπτη η άσκηση της νέας αγωγής πριν από την τελεσιδικία [ΑΠ 1048/2009 σε ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»]. Παρέχεται, έτσι, ένας επί πλέον λόγος διακοπής της παραγραφής ως συνέχεια των, μετά την άσκηση της αγωγής, διακοπτικών αυτής διαδικαστικών πράξεων, που ανατρέχει όμως στο χρόνο άσκησης της αρχικής αγωγής. Η διάταξη δε αυτή του άρθρου 263 ΑΚ έχει εφαρμογή και στην παραγραφή των κατά του Δημοσίου χρηματικών απαιτήσεων (ΑΠ 530/2024

ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τέλος, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 215 παρ. 2 εδ. β' ΚΠολΔ η μη επίδοση ή η εκπρόθεσμη επίδοση της αγωγής στον εναγόμενο έχει ως συνέπεια αυτή να θεωρείται ως μη ασκηθείσα, εξεταζόμενου τούτου αυτεπάγγελτα και, μάλιστα, δεν επιτρέπεται η θεραπεία του ελαττώματος της μη επίδοσης ή της εκπρόθεσμης επίδοσης, διότι το εν λόγω ελάττωμα δε συνεπάγεται πλέον απαράδεκτο της συζήτησης, αλλά καθιστά ανύπαρκτη αναδρομικά την ίδια την αγωγή. Η ανεπίδοτη αγωγή στην τακτική διαδικασία δεν παράγει όχι μόνον δικονομικές συνέπειες (εκκρεμοδικία), αλλά και ουσιαστικές συνέπειες (διακοπή παραγραφής, τοκοδοσία), ενώ η μη νόμιμα ή εκπρόθεσμα επιδοθείσα αγωγή δεν παράγει μεν δικονομικές, αναπτύσσει, όμως, ουσιαστικές συνέπειες, ώστε να επάγεται τη διακοπή της αρξάμενης παραγραφής και τη γένεση τόκων υπερημερίας, λόγω της συνεπαγόμενης όχλησης του εναγόμενου - όχι, όμως, και δικονομικών τόκων - αν ασκηθεί, μέσα σε έξι μήνες από την τελεσίδικη απόρριψη της σχετικής αγωγής, νέα αγωγή [ΠΠρΘεσ 1921/2024 αδημ., ΠΠρΘεσ 8245/2021 σε ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»].

Το εναγόμενο με τις νομότυπα προκατατεθειμένες έγγραφες προτάσεις του αρνείται τα θεμελιωτικά της αγωγής πραγματικά περιστατικά και, περαιτέρω, ισχυρίζεται ότι ο ενάγων προέβη στην άσκησή της μετά το πέρας του εξαμήνου από τη γνώση του λόγου επαγωγής σε αυτόν της κληρονομίας του αποβιώσαντος πατρός του, διότι η κατάθεση της ως άνω πρώτης αγωγής του, την οποία το παρόν Δικαστήριο με την προαναφερόμενη με αριθμό 2024 απόφασή του θεώρησε

ως μη ασκηθείσα, δεν διέκοψε τη σχετική εξάμηνη αποσβεστική προθεσμία, μη συντρέχουσας στην προκείμενη περίπτωση εφαρμογής της διάταξης του άρθρου 263 παρ. 2 ΑΚ. Ωστόσο, ο ισχυρισμός αυτός, με τον οποίο επιχειρείται να θεμελιωθεί ένσταση αποσβεστικής προθεσμίας, στηριζόμενη στη διάταξη του άρθρου 1857 εδ. β' ΑΚ, είναι μη νόμιμος και ως εκ τούτου απορριπτέος. Και τούτο, διότι κατά τα ιστορούμενα στην υπό κρίση αγωγή, τα οποία δεν αμφισβητεί το εναγόμενο, αλλά αντίθετα επαναλαμβάνει ως διαδικαστικό ιστορικό στις προτάσεις του, αρχικά ο ενάγων, στις 12.05.2022 κατέθεσε ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου την με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ΓΑΚ9325 / ΕΑΚ7811 / 2022 αγωγή για ακύρωση της πλασματικής αποδοχής, την οποία επέδωσε προς τον Προϊστάμενο της Ε' Δ.Ο.Υ. Θεσσαλονίκης την 17^η.05.2022 και, επομένως, αυτή ασκήθηκε εντός εξαμήνου από την άρση της πλάνης του, που έλαβε χώρα στις 27.12.2021, οπότε και του κοινοποιήθηκε η με αριθμό ατομική ειδοποίηση καταβολής – υπερημερίας της Ε' Δ.Ο.Υ. Θεσσαλονίκης. Επί της αγωγής αυτής εκδόθηκε η με αριθμό 024 απόφαση του παρόντος Δικαστηρίου, η οποία θεώρησε αυτή ως μη ασκηθείσα, εξαιτίας μη νομότυπης επίδοσης και δη λόγω επίδοσής της προς τον Προϊστάμενο της Ε' Δ.Ο.Υ. Θεσσαλονίκης και όχι στον Υπουργό των Οικονομικών ή στον Διοικητή της ΑΑΔΕ, δηλαδή δεν απορρίφθηκε για ουσιαστικούς λόγους. Ακολούθως, ο ενάγων κατέθεσε την υπό κρίση με αριθμό έκθεσης κατάθεσης / 2024 αγωγή ενώπιον του παρόντος

Δικαστηρίου στις 21.02.2024, την οποία επέδωσε προς τον Διοικητή της ΑΑΔΕ και τον Υπουργό των Οικονομικών στις 27.02.2024, και, επομένως, ασκήθηκε αυτή δεύτερη αγωγή εντός έξι μηνών από την δημοσίευση της ανωτέρω απόφασης, η οποία, σύμφωνα με την ανωτέρω [υπό στοιχείο «II»] μείζονα σκέψη, δεν απαιτείται να καταστεί τελεσίδικη για την εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 263 παρ. 2 ΑΚ. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην προηγηθείσα μείζονα σκέψη, η μη νομότυπη επίδοση της με αριθμό έκθεσης κατάθεσης / 2022 [πρώτης] αγωγής επέφερε τις ουσιαστικού δικαίου συνέπειες, δηλαδή την διακοπή της παραγραφής, διότι ασκήθηκε, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 263 παρ. 2 ΑΚ, εκ νέου αγωγή [η κρινόμενη] εντός εξαμήνου από την δημοσίευση της απόφασης επί της πρώτης αγωγής και, επομένως, η ένσταση του εναγομένου περί απόσβεσης του δικαιώματος ακύρωσης του ενάγοντος πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμη.

Από την εκτίμηση όλων των εγγράφων, που νόμιμα με επίκληση προσκομίζουν οι διάδικοι, είτε ως αυτοτελή αποδεικτικά μέσα είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, τα οποία λαμβάνονται όλα ανεξαιρέτως υπόψη και ανεξάρτητα από τυχόν ιδιαίτερη μνεία σε κάποιο από αυτά παρακάτω, καθώς και από τις ένορκες βεβαιώσεις των μαρτύρων απόδειξης που εξετάστηκαν με την επιμέλεια του ενάγοντος και συγκεκριμένα από τις με αριθμούς

βεβαίωση της και 4 ένορκη
βεβαίωση του ενώπιον της

36884
συμβολαιογράφου Θεσσαλονίκης μετά
από νομότυπη κλήτευση του εναγομένου δύο τουλάχιστον
ημέρες πριν από τη λήψη τους, δυνάμει των με αριθμούς
..... Ι εκθέσεις επίδοσης
του δικαστικού επιμελητή της Περιφέρειας του Εφετείου
Αθηνών, με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών,

1, αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά
περιστατικά: Στις 20.05.2001 απεβίωσε στη Θεσσαλονίκη ο
παππούς του ενάγοντος
από την πατρική γραμμή, κάτοικος εν ζωή Καλαμαριάς,
συνταχθείσας συναφώς της με στοιχεία :
ληξιαρχικής πράξης θανάτου του Ληξιαρχείου του Δήμου
Καλαμαριάς Θεσσαλονίκης. Ο αποβιώσας δεν κατέλειπε κατά
το χρόνο θανάτου του διαθήκη, ενώ δεν έχει δημοσιευθεί τέτοια
ούτε και έχει περιέλθει τέτοια [δημοσιευθείσα από άλλη
δικαστική ή προξενική αρχή] στο Πρωτοδικείο ή το Ειρηνοδικείο
Θεσσαλονίκης, καταρχάς έως το χρόνο κατάθεσης της
κρινόμενης αγωγής, αλλά και έως τον χρόνο συζήτησης αυτής,
γεγονός το οποίο δεν αμφισβητείται ειδικώς από το εναγόμενο
Ελληνικό Δημόσιο, συναγομένης σχετικής σιωπηρής ομολογίας
του ως προς το συγκεκριμένο πραγματικό περιστατικό [ενόψει
και του ότι δεν προσκομίζεται από τον ενάγοντα, εγγύς προς το
χρόνο συζήτησης της κρινόμενης αγωγής, πιστοποιητικό μη
δημοσίευσης διαθήκης του ανωτέρω αποβιώσαντος], με
αποτέλεσμα η κληρονομική διαδοχή του να ρυθμίζεται από τις
διατάξεις της περί εξ αδιαθέτου κληρονομικής διαδοχής. Κατά
το χρόνο θανάτου του, ο ανωτέρω αποβιώσας κατέλειπε ως

μοναδικούς πλησιέστερους συγγενείς του, τη σύζυγό του, το γένος Κρέοντος και και τα δύο τέκνα του, ήτοι τη θυγατέρα του και μητέρα του ενάγοντος, σύζυγο και τον υιό του, του θείο του ενάγοντος. Και οι τρεις προαναφερόμενοι εξ αδιαθέτου κληρονόμοι του αποβιώσαντος πατρός του ενάγοντος, οι οποίοι κλήθηκαν στην πρώτη τάξη της εξ αδιαθέτου κληρονομικής διαδοχής, αποποιήθηκαν, νόμιμα και εμπρόθεσμα, την κληρονομία του συζύγου και πατέρα τους, αντίστοιχα, με σχετική ατομική δήλωσή τους ενώπιον του Γραμματέα του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ως το αρμόδιο τότε δικαστήριο της κληρονομίας, συνταχθεισών προς τούτο των με αριθμούς 09.2001, 7.09.2001 και 07.07.2001, αντίστοιχα, εκθέσεων δήλωσης απολύτου αποποίησης κληρονομίας. Σημειώνεται, εν προκειμένω, ότι σύμφωνα με το με αριθμό πρωτοκόλλου 09.12.2021 έγγραφο – ατομική ειδοποίηση καταβολής – υπερημερίας, το οποίο νομότυπα προσκομίζει ο ενάγων, υφίστανται βεβαιωμένα χρέη του αποβιώσαντος προς την Ε' Δ.Ο.Υ. Θεσσαλονίκης, τα οποία ανέρχονταν, κατά την εν λόγω ημερομηνία, στο συνολικό ποσό των 149.873,64 ευρώ. Περαιτέρω, μετά τις προαναφερόμενες αποποιήσεις, κλήθηκαν στην ίδια ως άνω τάξη κληρονομικής διαδοχής, κατά ρίζες, και στο εξ αδιαιρέτου ποσοστό της μητέρας του ενάγοντος, επί της κληρονομίας αυτής [50%], ο ενάγων και ο αδελφός του, Σωτήριος Κουτζιάς του Κυριάκου, ως εγγόνια του

αποβιώσαντος και τέκνα της θυγατέρας του Αθηνάς, ενώ από κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν προέκυψε ότι ο θείος του ενάγοντος, . . . είχε, κατά το χρόνο της ως άνω από πλευράς του αποποίησης της ένδικης κληρονομίας, δικά του, ενήλικα ή ανήλικα, τέκνα, τα οποία επίσης να υπεισέλθαν στην εν λόγω κληρονομία, ομοίως στην πρώτη τάξη της εξ αδιαθέτου κληρονομικής διαδοχής και κατά ρίζες και στο δικό του ποσοστό εξ αδιαίρετου επί αυτής [50%]. Σημειώνεται ότι ο ενάγων και ο αδελφός του ήταν και οι δύο ανήλικοι κατά τον χρόνο θανάτου του ως άνω πατπού τους από τη μητρική γραμμή [20.05.2001], καθόσον ειδικά ο ενάγων γεννήθηκε στις 22.03.1992. Όμως, οι ασκούντες τη γονική μέριμνα του ενάγοντος και του αδελφού του γονείς τους, παρά το γεγονός ότι η δεύτερη αποποιήθηκε η ίδια κατά τα ανωτέρω την επαχθείσα σε αυτήν κληρονομία του πατέρα της και πατπού του ενάγοντος, δεν προέβησαν περαιτέρω σε καμία ενέργεια και δη δεν αιτήθηκαν τη σχετική από το αρμόδιο δικαστήριο άδεια, ώστε να προχωρήσουν σε αποποίηση της ένδικης κληρονομίας και για λογαριασμό των τότε ανήλικων τέκνων τους, μεταξύ των οποίων και ο ενάγων. Η ανωτέρω αδράνεια των γονέων του ενάγοντος οφείλεται στην έλλειψη νομικών γνώσεων και σχετικής νομικής ενημέρωσης, και την συνεπεία αυτής άγνοια τόσο του γεγονότος της επαγωγής της κληρονομίας στο τότε ανήλικο τέκνο τους και ήδη ενάγοντα, μετά την αποποίηση της κληρονομίας από την μητέρα του, όσο και της ύπαρξης ενιαύσιας προθεσμίας προς αποποίηση από πλευράς του από

τη συμπλήρωση του 18ου έτους της ηλικίας του. Η ανωτέρω άγνοια των συνασκούντων τη γονική μέριμνα γονέων του ενάγοντος διατηρήθηκε τουλάχιστον μέχρι την ενηλικίωσή του στις 22.03.2010 [ως γεννηθέντος, ως προελέχθη, στις 22.03.1992], διότι οι τελευταίοι θεωρούσαν εσφαλμένα ότι αρκούσε η εκ μέρους της μητέρας του ενάγοντος αποποίηση της κληρονομίας, προκειμένου να μην καταστεί κληρονόμος τόσο η ίδια, όσο και το κατά τον ανωτέρω κρίσιμο χρόνο ανήλικο τέκνο της και ήδη ενάγων. Η αληθινή βούληση, όμως των γονέων του τότε ανηλίκου ενάγοντος, ήταν να μην αναμιχθεί, με οποιονδήποτε τρόπο, στην ένδικη κληρονομία, αλλά να αποξενωθεί από αυτή, τόσο η ίδια η μητέρα του, όσο και το τότε ανήλικο τέκνο της και ήδη ενάγων. Αυτό σαφώς αποδεικνύεται από την έγκαιρη αποποίηση της ίδιας της μητέρας του ενάγοντος ατομικά, του αδελφού της και της μητέρας της, μοναδικών εξ αδιαθέτων κληρονόμων του αποβιώσαντος . οι οποίες έγιναν με ταυτόχρονη δήλωση αποποίησης όλων στις 07.09.2001, όπως προαναφέρθηκε, γεγονός από το οποίο αποδεικνύεται η καταφανής βούληση, συνεννόηση και πρόνοια όλων για την μη ανάμιξή τους στην κληρονομία. Η ίδια ως άνω άγνοια εξακολούθησε να υφίσταται και στο πρόσωπο του ενάγοντος, από την ενηλικίωσή του στις 22.03.2010 και εφεξής, διότι ο τελευταίος, αγνοώντας ότι έχει καταστεί κληρονόμος της κληρονομίας του παππού του, καθώς και το κατά τα άρθρα 35 Ν. 4786/2021 και 1912 ΑΚ δικαίωμά του προς αποποίηση της κληρονομίας αυτής εντός ενός έτους από την συμπλήρωση του

18ου έτους της ηλικίας του, ουδέποτε ασχολήθηκε με το θέμα της κληρονομίας. Η κρίση αυτή του Δικαστηρίου, μάλιστα, δεν μεταβάλλεται από το γεγονός ότι ο αδελφός του ενάγοντος, επίσης ανήλικος κατά τον κρίσιμο χρόνο της επαγωγής σε αυτούς της κληρονομίας του αποβιώσαντος πατπού τους από την πατρική γραμμή, προέβη, μετά την ενηλικίωση του και δη στις 29.09.2016 σε αποποίηση της κληρονομίας αυτής με συναφή δήλωσή του ενώπιον του Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης, ως του δικαστηρίου της κληρονομίας, καθόσον η ενέργεια αυτή του αδελφού του ενάγοντος δεν συνεπάγεται άνευ ετέρου προσωπική γνώση και του ενάγοντος αναφορικά με τις νομικές διατάξεις που αφορούν την επαγωγή και την αποποίηση της κληρονομίας, όπως αβάσιμα και χωρίς επίκληση περαιτέρω ειδικότερων πραγματικών περιστατικών επάγεται το εναγόμενο Ελληνικό Δημόσιο. Συνεπώς, ο ενάγων, μετά την άπρακτη πάροδο της ανωτέρω προθεσμίας ενός έτους από την ενηλικίωσή του που έλαβε χώρα στις 22.03.2010, ήτοι από τις 23.03.2011 και εντεύθεν ευθύνεται απεριόριστα για τα χρέη της κληρονομίας του αποβιώσαντος πατπού του από την πατρική γραμμή, διότι η κληρονομία αυτή επήχθη, κατά πλάσμα δικαίου, σε αυτόν [τον ενάγοντα]. Με βάση τα παραπάνω, δηλαδή, ο ενάγων υπεισήλθε, ως εξ αδιαθέτου και κατά ρίζες κληρονόμος της πρώτης τάξης της εξ αδιαθέτου κληρονομικής διαδοχής, κατ' ανώτατο όριο στο σύνολο της ένδικης κληρονομίας και κατά κατώτατο όριο σε ποσοστό 50% εξ αδιαιρέτου της κληρονομίας αυτής. Περαιτέρω, ο ενάγων πληροφορήθηκε για πρώτη φορά το γεγονός της σε αυτόν επαγωγής της

κληρονομίας του αποβιώσαντος παππού του από τη μητρική γραμμή, καθώς και τους λόγους της, στις 27.12.2021, όταν και του κοινοποιήθηκε η με αριθμό « » χτομική ειδοποίηση καταβολής – υπερημερίας της Ε' Δ.Ο.Υ. Θεσσαλονίκης, με την οποία γνωστοποιήθηκε σε αυτόν [τον ενάγοντα] η ύπαρξη ληξιπρόθεσμων οφειλών προς το Ελληνικό Δημόσιο, συνολικού ποσού 149.873,66 ευρώ, συμπεριλαμβανομένων προσαυξήσεων, τόκων και προστίμων εκπρόθεσμης καταβολής, οι οποίες οφειλές αφορούσαν χρέη εν ζωή του ως άνω αποβιώσαντος παππού του, για τα οποία υπέγγυος είναι ο ίδιος ενάγων, ως εξ αδιαθέτου και κατά ρίζες κληρονόμος του, κατά τα ανωτέρω εκτιθέμενα. Μέχρι τότε [27.12.2021] το εναγόμενο δεν είχε προβεί σε καμία σχετική ενημέρωση, όχληση ή άλλη ειδοποίηση του ενάγοντος, όπως ισχυρίζεται ο τελευταίος και δεν αμφισβητεί ειδικότερα το εναγόμενο, Ελληνικό Δημόσιο, συναγομένης σχετικής σιωπηρής ομολογίας του ως προς το συγκεκριμένο πραγματικό περιστατικό. Υπό το σύνολο αυτών των δεδομένων, η πλάνη στην προκείμενη περίπτωση είναι, σύμφωνα και με τα προεκτεθέντα στις υπό στοιχείο «Ι» νομική σκέψη της παρούσας, ουσιώδης, διότι εάν τα ανωτέρω πρόσωπα γνώριζαν την αληθινή κατάσταση, όπως αυτή προκύπτει από την αδράνειά τους, δεν θα είχαν αφήσει να παρέλθει άπρακτη η προθεσμία αποποίησης, αλλά θα είχαν προβεί στις νόμιμες ενέργειες για την αποποίηση της κληρονομίας του αποβιώσαντος όπως άλλωστε έπραξε εμπρόθεσμα η μητέρα του ενάγοντος για τον

εαυτό της ατομικά. Συντρέχουν, έτσι, στην υπό κρίση περίπτωση οι επικαλούμενες με την αγωγή προϋποθέσεις ακύρωσης της ένδικης πλασματικής αποδοχής κληρονομιάς εκ μέρους του ενάγοντος, απορριπτομένου κάθε περί του αντιθέτου ισχυρισμού του εναγομένου Ελληνικού Δημοσίου. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή ως βάσιμη και από ουσιαστική άποψη και να ακυρωθεί η από πλευράς του ενάγοντος πλασματική αποδοχή της κληρονομιάς του πατπού του από τη μητρική γραμμή, που απεβίωσε στη Θεσσαλονίκη στις 20.05.2001, η οποία αποδοχή έλαβε χώρα με την άπρακτη παρέλευση της προθεσμίας για την αποποίησης της. Τέλος, πρέπει να συμψηφιστούν τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων, διότι η ερμηνεία του κανόνα δικαίου που εφαρμόστηκε ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (άρθρο 179 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι στο σκεπτικό κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΑΚΥΡΩΝΕΙ την από πλευράς του ενάγοντος πλασματική αποδοχή της κληρονομιάς του πατπού από τη μητρική γραμμή,

κατοίκου εν ζωή

Καλαμαριάς Θεσσαλονίκης, αποβιώσαντος στις 20.05.2001 στη Θεσσαλονίκη, η οποία έλαβε χώρα με την άπρακτη παρέλευση της προθεσμίας για την αποποίησης της.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ στο σύνολο τους τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

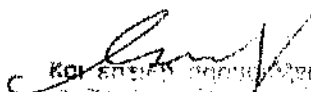
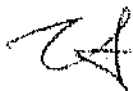
36824

σελίδα 29^η της/2025 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης
[Μ' Τμήμα] -- Τακτική Διαδικασία

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίσθηκε στις 18 Αυγούστου 2025.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

και επείγει ορίσθηκε η άδεια
η Πρωτοδικάρχη του Τμήματος

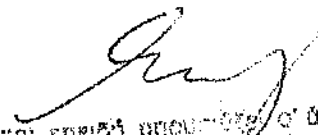
ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο

ακροατήριό του, στη Θεσσαλονίκη, στις 3 Σεπτεμβρίου 2025,

απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, και θεωρήθηκε αυθημερόν

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

και επείγει ορίσθηκε η άδεια
η Πρωτοδικάρχη του Τμήματος

